

[Anker Lau.]

med gennemførelsen af reglerne i denne lov må efter min mening være at gøre det muligt for folk med små penge at få et nødvendigt forbrug dækket. Dette formål når man ikke, hvis man ordner det på en sådan måde, at ingen sælger tør gå ind på vilkårene. Jeg forstår, at vi er nogenlunde enige om balancen i forholdet, og så nærer jeg heller ingen tvivl om, at vi kan finde frem til et resultat.

Jeg vil gerne til den højtærede minister, men også til det ærede medlem hr. Kristen Amby — for at undgå misforståelser — sige et par ord vedrørende § 10. Jeg tror, det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde noget om, at jeg havde taget afstand fra den eller haft store betænkeligheder ved den eller noget i den retning. Det er den paragraf, der handler om udsættelse af tilbagesættelsesforretningen i tilfælde, hvor man skønner, at der er tale om sygdom eller arbejdsløshed. Jeg vil gerne her understrege, at jeg har ikke taget standpunkt til spørgsmålet om, hvorvidt det er rigtigt eller forkert; jeg har bare påpeget, at der her er så store uoverensstemmelser mellem kommissionens argumentation og den højtærede ministers, at det vil være fuldtud rimeligt, at man drøfter det forhold i udvalget.

Jeg har ikke taget stilling til den sociale side af dette spørgsmål, hvis tilstedeværelse jeg fuldtud anerkender, men en sådan bestemmelse skal jo kunne karakteriseres også rent juridisk, og det er et spørgsmål, om et sådant skøn som det, der må udøves — det skal jo ikke engang fastslås, men sandsynliggøres, at der er tale om sygdom eller arbejdsløshed — er egnet til at blive afgjort under en juridisk procedure. Der er en god portion jura i dette spørgsmål, og det er derfor, jeg har nævnt det, fordi jeg mener, det må være egnet til at drøftes i udvalget, så reglen bliver formet på en sådan måde, at man dels når det, man gerne vil nå, dels får det gjort på den rigtige måde.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Kri-

sten Amby, som var meget betænkelig ved hele dette spørgsmål om ejendomsforbeholdet, at jeg blev egentlig en overgang meget bange for, at det ærede medlem i virkeligheden ville tage afstand fra dette her, slet ikke ville være med til noget i retning af en afbetalingslov. Det er dog klart, at ejendomsforbeholdet er kernen i hele sagen, det er det, der muliggør, at den mindrebedidlede overhovedet kan købe varer af den slags. Hvis man har en ejendom og vil låne penge, så giver man pant i ejendommen for lånet, og sådan er det jo på alle måder, hvor der er tale om kreditforhold: man må yde en vis sikkerhed, hvis man ikke er i en sådan situation, at man uden videre kan få kredit på tillid. Og det er netop det, det drejer sig om i dette tilfælde, overfor mindrebedidlede, der har brug for en eller anden ting — det være sig til produktiv brug eller til dækning af personligt behov — at sætte disse mennesker i stand til at få disse ting, derved at de går ind i en moralsk og juridisk forpligtelse overfor sælgeren af varen. Det er det, der er kernen i denne sag, og hvis man vil fjerne den, er der overhovedet ikke noget at forhandle om med hensyn til dette lovforslag, for så eksisterer den overhovedet ikke; det er simpelthen forudsætningen for, at loven kan nå sit mål, og dette mål vil jeg dog tro det ærede medlem hr. Kristen Amby er enig med os andre i bør nås. Kan man ikke yde almindelig tillidskredit i disse tilfælde, må der formentlig noget andet til, og det er det, man har ejendomsforbeholdet til, det synes jeg ligger ganske klart.

Kristen Amby: Jo, jeg har forstået det ærede medlem hr. Anker Lau, tror jeg nok, men det forekommer mig, at det ærede medlem — og det er måske min skyld, det kan være, jeg har talt for hurtigt — ikke rigtig har forstået, hvad det var for et problem jeg rejste, nemlig dette, om det var rimeligt at give den slags kreditorer en sådan særlig beskyttelse, forud for selve staten, forud for privilegerede kreditorer. Det er,